

rigt har udtalt, at, hvis det forholder sig saaledes, som den ærede 2den Landsktingsmand for 11te Kredss (Schulin) paastod, at Antagelsen af hans og flere andre ærede Landsktingsmænds Ændringsforslag vilde have til følge, at der slet ingen Forligelsescommissioner vilde blive oprettede, da troer jeg, at de ærede Forslagsstillere give Enhver, der anseer Forligsindretningen for gavnlig, den stærkeste Paamindelse om, med den største Fasthed, at arbejde for, ved Afstemningen at bewirke, at Ændringsforslaget forkastes.

Solberg: Det er nærmest i Anledning af de Vittringer, jeg har hørt af det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig (Boserup), at jeg har fundet mig foranlediget til at tage Ordet i denne Sag, idet han nemlig har udtalt, at det er begrundet i Træghed og Lædighed i Sogneforstanderskaberne, at de ikke ville paatage sig de Ting, der ikke ere befalede i Loven. Jeg skulde være af den Formening, at der virkelig kan være gyldige Grunde, hvorfør Sogneforstanderskaberne, dersom der kom til at staae, saaledes som det er foreslaaet i det foreliggende Ændringsforslag, „kan“ istedetfor „skal“, vilde frabede sig denne Indretning. Det kan vistnok i mange Tilfælde være meget behageligt for Huusbond og Lyende, at der høves en saadan Forligsindretning; men det forekommer mig, at man ogsaa skal lægge Mærke til den Byrde, man lægger paa den Mand, som skal paatage sig at være Forligsmægler. Om han endog har en afgjort Ulyst til at være det, om han end er overbevist om, at han er aldeles udygtig dertil, skal han dog alligevel tvinges til at paatage sig en saadan Byrde, og han skal ikke alene paatage sig en saadan Byrde, men han skal, som § 67 siger, forpligte sig til med en yderligere gaaende Ed at ville virke for

Noget, hvortil han ikke finder sig stiftet. Jeg skal ogsaa paavise, hvilke Chleaner denne Mand kan være udsat for. Der staaer nemlig i § 66, at Forligsmægleren, og Suppleanten vælges af Sogneforstanderskabet, dog saaledes, at Valget indstilles til Amtsraadets Approbation. Naar en Mand altsaa er bleven foreslaaet til Forligsmægler, uagtet han ikke ønsker det, uagtet han anseer sig for uskiftet dertil, og er bleven indstillet, da kan Amtsraadet erklære ham for udygtig, for uværdig dertil. Boserup: „Ja, saa er han jo fri“. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at efterat han har udført sin Gjerning saa godt, som det er ham muligt, og Sogneforstanderskabets Medlemmer af en eller anden Grund have Noget imod ham — det kan jo være, at hans personlige Uvenner have faaet Overvægt i Sogneforstanderskabet, — da staaer det i deres Magt at indstille til Amtsraadet, at den Paagjeldende ikke længere skal blive i sin Bestilling. Dette er noget yderst Graverende; thi, om end Amtsraadet deciderer, at han skal blive i sin Bestilling, har man dog udtalt, — da Forligsmægleren skal aflægge Ed, — om denne Mand, at han ikke har holdt sin Ed. Denne Bestilling vil ogsaa i mange andre Henseender være ganske overordentlig byrdefuld og i højeste Grad ubehagelig. Det er heller ikke bestemt paalagt Huusbonden, at han skal møde. Han kan sende sin Avlskarl. Han vil let finde Grund til i et eller andet Tilfælde at have Forsald. Det er nu yderst ubehageligt for en Mand at skulle have saadanne to Personer for sig, og hvorledes skal han kunne sætte sig ind i de locale Forhold? Jeg seer virkelig ikke, hvorledes han skal kunne gjøre det. Det kan jo være muligt, at det er, fordi jeg ikke er istand til at kunne opfatte det rigtigt.